

føres i en eller anden Udstrækning, i hvert Fald inden for det almindelige Straffelovs Omraade. Efter Forslaget skal det ved kgl. Anordning kunne udvides til at gælde ogsaa ved Overtrædelser af andre Love. Det foreliggende Emne er imidlertid ganske sikkert efter fast konstitutionel Praksis et Lovgivningsanliggende, som ikke hverken helt eller delvist bør kunne overlades til Forvaltningen.

Endnu skal jeg tilføje, at den nye (demokratiske) *Schweiziske Straffelov* af 1938 ikke har optaget Dagsbodssystemet, men indeholder Regler om Bødestraf i det væsentlige svarende til de nu gældende danske Bestemmelser. Hvad angaar *Norge*, hvor Bødereglene omtrent er som de danske, har den norske Rigsadvokat over for mig udtalt, at han er en afgjort Modstander af Dagsbodssystemet, men at dette i øvrigt ikke i Norge har været fremme til Diskussion, og at Emnet i hvert Fald for Tiden ingen Aktualitet har i Norge. Den for Tiden arbejdende norske Straffelovskommission beskæftiger sig med andre Problemer vedrørende Bødestrafpen, navnlig Muligheden for en Indskrænkning af Forvandlingsstraffen.

Bortset fra Dagsbodssystemet kan *de i Lovforslaget i øvrigt indeholdte Bestemmelser* opstilles i 3 Hovedgrupper:

1) Ændringer i Straffelovens *almindelige Del* — §§ 70, 77, 92, 93. Disse Ændringer kan jeg fuldt ud slutte mig til. Navnlig er jeg ogsaa enig i Bemærkningerne til Lovforslaget S. 15 nederst om, at der ikke er Grund til at fastsætte en særlig (længere end 2-aarig) Forældelsesfrist for uagtsomme Embedsforbrydelser. Til det der anførte kan føjes, at disse Forbrydelser ogsaa efter Straffeloven 1866 var helt uforældelige, uden at dette har givet Anledning til Kritik.

2) Ændringer i Straffelovens særlige Del med Hensyn til Straffens Størrelse (*Strafferammer*).

3) Ændringer i Straffelovens særlige Del med Hensyn til Strafbarhedsgrundlaget (det strafbares Omraade, Strafbarhedsbetingelserne, Forsæt og Uagtsomhed o. s. v.)

Med Hensyn til *Punkt 2* bemærkes, at en Strafferamme naturligvis bør være saa rummelig, at den kan ramme med en passende Straf den paagældende Forbrydelse i alle praktisk forekommende Varieteter, fra den mindste til den største, en enkelt og en Flerhed, med andre Ord, at Domstolene faar tilstrækkelig Adgang til at *individualisere* Straffen. *Trangen* til en *vid* Strafferamme er imidlertid højst forskellig efter Forbrydelsens Type — større ved Tyveri, hvor Strafferammen skal omfatte baade et enkelt lille Tyveri og en til samtidig Paadømmelse foreliggende Flerhed af maaske 100 Tyverier, end ved ulovlig Omgang med Hittegods — større ved Dokumentfalsk end ved falsk Forklaring for Retten — større ved Medvirken til Fosterdrab end ved den fosterfordrivende Kvindes egen Gerning o. s. v.

Straffeloven 1930 karakteriseres nu *gennemgaaende* ved overordentlig vide Strafferammer, navnlig ved at tidligere foreskrevne Minimumssatser er ophævede, hvorved der bliver stort Spillerum for Individualiseringen. Dette kommer ofte til Udtryk derved, at Strafferammen under skærpene Omstændigheder *kan* forhøjes eller under formildende Omstændigheder *kan* nedsættes.

For Retstilstanden bliver det herefter af afgørende Betydning, *hvorledes Domstolene praktiserer* den dem overladte frie Strafudmaaling, og her kan det efter min Mening ikke nægtes, at Tendensen gaar i Retning af i alt for høj Grad at holde sig i Nærheden af Minimum. Den straffende Retshaandhævelse præges efter min Mening alt for meget af Ujævnhed og vel ogsaa af Slaphed, hvilket ikke er blevet forbedret, efter at Højesteret er sat helt ud af Spillet som regulerende Faktor i kriminelle Sager og erstattet af et tilfældigt Lægmandselement. Navnlig i Bedragerisager har jeg flere Gange haft Lejlighed til offentligt at udtale mig imod de underordnede Domstoles alt for lemfældige Strafudmaaling. Ogsaa Dommen paa 40 Dages Hæfte for de meget omtalte Optøjer i Rigsdagen forekommer mig urimelig mild. Efter min Mening burde Hovedmanden have haft mindst 4—5 Maaneders Fængsel, hvilket efter de anvendte Bestemmelser, Straffelovens § 137, Stk. 2, og § 121 (der har et Maksimum af 6 Maaneders Fængsel) godt kunde være idømt. Det Spørgsmaal rejser sig da, om man ikke i nogen Grad burde vende tilbage til Systemet med visse bestemte Minimalssatser, i hvert Fald saaledes, at Bødestraf udelukkes i flere Straffebestemmelser, der nu hjemler saadan Straf ved Siden af Frihedsstraf.